

SCHOOL SPIRITS

kísértetsuli

RACHEL
HAWKINS

finep
selection

RACHEL HAWKINS

SCHOOL

SPIRITS

k í s é r t e t s u l i

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Katie-nek, akit a testvéremként szeretek

I. FEJEZET

Egy vámpír megölése sokkal egyszerűbb, mint hinnéd. A hollywoodi filmekben mindig úgy ábrázolják, mintha nehéz lenne, mintha csak a szívüket átdöfve végezhetnél velük. De ez csak mendemonda, amit a vámpírvadászok terjesztenek, hogy keményebb fickóknak tűnjenek. Ha kiderülne az igazság, mindjárt nem készülne annyi vámpírfilm. Mert nem kell hozzá más, csak egy karó meg elég erő, hogy átszúrd a mellkasát. Hogy eltalálod-e a szívét, vagy sem, az igazából már mellékes.

Ugye, hogy egyszerű?

De annál nehezebb elkapni őket.

– Nyughass már! – motyogtam zseblámpával a számban egy vámpír mellkasán trónolva. Jobb kezemmel a szíve fölé tartottam a karót, ballal meg a papírt fogtam, amire a rituálé menetét írták.

– Eressz el, halandó! – kiáltotta a vámpír, de az utolsó szónál sajnos elcsuklott a hangja, és így kevésbé hangzott fenyegetőnek. – A társaim hamarosan megérkeznek, és a véredben fogunk fürdeni!

Kiköptem a zseblámpát, ami koppanva a padlóra hullt.

– Ügyes próbálkozás, de már egy hete figyelünk, és tudom, hogy magányos farkas vagy. Közel és távol egyetlen másik fészek sincs.

A vámpírok „fészeknek” hívják a házat, ahol laknak, és a cimboráikat, akik gyakorlatilag a szobatársaiknak számítanak. Először tők idiótának gondoltam az elnevezést, de aztán rájöttem, hogy a vámpírok többsége tők idióta.

Ez a mostani meg különösen idiótának számított. Nem elég, hogy hátranyalva hordta a haját, de képes volt egy hátborzongató, álviktóriánus házba költözni. Komolyan, ennyi erővel egy neonreklámot is kiakaszthatott volna a homlokzatra, hogy „Itt egy vámpír lakik!”. Ráadásul bársonyborítású, dög nehéz stílbútorai voltak, és amikor betörtem hozzá, a naplóját írta, miközben egy szőke szépség a kandalló előtt üldögélt. A csaj elrohant, amikor meglátott, én meg parázni kezdtem, mit fog majd szólni anyám, ha rájön, hogy szemtanú is volt.

A Paszkálnak nevezett vámpír – aki éppenséggel lehet Jason vagy Jack is – tovább vonaglott alattam, de én szilárdan ültem rajta.

A Brannickságnak megvan az az előnye, hogy jóval erősebbek vagyunk az egyszerű, földi halandóknál, és szerencsére ez a vamp a nyeszlettebbek közé tartozott. Amikor lenyomtam, észrevettem, hogy alig magasabb nálam, és azt a pár centi méretkülönbséget is a bezsélézett hajának köszönhette.

Felsőhajtottam és megint a cetlire néztem. Csak néhány latin szó állt rajta, de életbevágó volt, hogy jól ejtsem ki őket. Eddig még nem hajtottam végre ezt a rituálét egyedül.

Szorongani kezdtem, szinte fájt tőle a mellkasom, de megpróbáltam tudomást sem venni róla.

„Paszkál” abbahagyta a vonaglást. Sötét szemmel rám sandított.

– Ki az a Finley?

Megmarkoltam a karót.

– Mi?

Paszkál tovább tanulmányozott, és felső ajkát felhúzta a tépőfogáról.

– Tele van vele a fejed. Finley, Finley, Finley mindenhol.

Ez nagyon király.

A vámpírok általában idegesítő, mezei vérszopók, de vannak közöttük olyanok, akik néhány különleges képességgel rendelkeznek. Például az alapszintű gondolatolvasás vagy a telekinézis képességével. A mi Paszkálunk ezek szerint a gondolatolvasó vámpírok táborát gyarapította.

– Kifelé a fejemből! – vicsorogtam rá, és újból nekiveselkedtem a fecninek: – *Vado...!*

– A nővéred. Finley a nővéred – folytatta Paszkál.

Ahogy a nővérem nevét meghallottam ennek a... ennek az izének a szájából, a mellkasomban lévő fájdalom még élesebb lett. De legalább a szemem nem lett könnyes, mert kevés szánalmasabb dolgot tudtam elképzelni annál, mint hogy egy vámpír előtt sírjak.

Ráadásul, ha Finley lett volna a helyemben – vagyis ha én tüntem volna el, és nem ő –, nem hagyta volna, hogy egy vamp, főleg egy ilyen *Paszkál*, elterelje a figyelmét. Ezért összehúzott szemöldökkel rámeredtem, és a karót épp annyi erővel nyomtam meg, hogy a hegyével megsértsem a bőrét.

Paszkál felszisszent, de nem fordította el a fejét.

– Majdnem egy éve, hogy eltűnt, majdnem egy éve, hogy nélküle dolgoztok – folytatta. – Majdnem egy éve kínoz a büntu...

– *Vado tergum!* – dobtam el a fecnit, és üresen maradt tenyeremet a gyomrának nyomtam.

Paszkál a kezemre pillantott, és még sápadtabb lett.

– Mi az? – kérdezte az ijedségtől és a fájdalomtól elvékonyult hangon. – Mit művelsz?

– Jobb, mint ha felnyársalnálak – válaszoltam, de amikor megcsapta orromat az égő ruha szaga, már nem voltam olyan biztos benne.

– Te egy Brannick vagy! – visította. – A Brannickok nem használnak *varázslatot*. Mi a franc ez?

A fejem tele volt latin mondatokkal, viszont a kérdése, hogy „*Mi a franc ez?*”, teljesen jogos volt, hiszen a Brannickok évszázadok óta nyársalták fel a vámpírokat és lőtték ezüst nyílveszőkkel a vérfarkasokat (az utóbbi években ezt felváltotta az ezüstgolyó). Boszorkányokat égettünk és tündérekelt fogtunk el, szóval mi voltunk a rettegett ellenség, akikről a rémtörténetek mesélnek.

Persze a dolgok azóta megváltoztak. Azoknak, akik le vannak maradva, elmondanám, hogy ma már csak mi képviseljük a Brannickokat anyámmal, és ahelyett hogy az Éjszaka Lényeire vadászánk, az őket irányító Tanácsnak dolgozunk. Különben a szörnyek sem hívják magukat többé szörnyeknek, hanem a politikailag sokkal korrektebb *prodigium* névvel illetik magukat. Egyszóval mi vagyunk a prodigiumok zsarui. Ha valamelyik prodi rossz fát tesz a tűzre, lenyomozzuk, elkapjuk, és egy rítus segítségével a Tanács elé küldjük, ahol eldöntik, milyen büntetésben részesüljön.

Ez kétségkívül nehezebb ügy, mint karókkal döfködni és vérfarkasokra lövöldözni, de a Brannickok és a prodigiumok közti fegyverszünet mégiscsak jó dolog. Unokatestvérem, Sophie is prodigium, aki egy szép napon majd a Tanács teljhatalmú vezetője lesz. A dolog nagy békét hoz, vagy egy kinszenvedéssel feléő családi nyaralást.

A rítust már majdnem befejeztem, és Paszkál körül alig láthatóan vibrálni kezdett a levegő, amikor hirtelen felkiáltott:

– A fiú a tükörből!

Meglepetten csúsztam rajta hátrébb.

– Miről beszélsz?

Paszkál mellkasa hullámzott a zihálástól.

– Attól félsz, hogy a srácnak köze van Finley eltűnéséhez!

Kiszáradt a szám, és csak pislogni tudtam. Aztán megráztam a fejem.

– Nem! – Későn vettem észre, hogy kezem lecsúszott a mellkasáról.

Paszkál kihasználta zavarodottságomat, és egy erős rántással kiszabadította kezét a térdem alól. Lebuktam, hogy elkerüljem az ütést, de halántékon csapott, és lerepültem róla.

Fejem az asztal sarkának ütődött, és csillagokat láttam. Aztán csak elmosódott körvonalakat. A vámpírok nem túl erősek, de elképesztően gyorsak. Paszkál felrohant a lépcsőn, és eltűnt.

Felültem és a halántékomat dörzsölgettem. Nem vérzett, de nagy púp nőtt rajta. A karó kiesett a kezemből, és az asztal alá gurult. Gyorsan megkerestem. A Tanács azt várja el tőlünk, hogy eléjük küldjük a vétkeseket, de ha önvédelemből szürom le, azt csak megértik, nem?

Talán.

Elindultam a lépcsőn a vállmagasságba emelt karóval. A giccses gömblámpák fényében – a vámpírok ízlésétől mentsen meg az ég! – megcsillant valami a bőrömmön. Milyen undorító! Fúj, ez a szörnyeteg csillámporozza magát! Még bénábbnak éreztem magam, amiért Paszkált beengedtem a fejembe, és hagytam megszökni.

Ha kijut a házból...

Szorosan megmarkoltam a karót. Nem. Azért sem szökhet meg.

A lépcsőforduló burgundi vörös szőnyege elnyelte lépteim zaját. Az aranykeretes tükörben megláttam magam. Egyáltalán nem hasonlítottam egy rettenthetetlen vámpírvadászra, inkább egy rémült

kamasz lány benyomását keltettem. Bőröm majdnem olyan sápadt volt, mint Paszkálé, amit csak még jobban kiemelt a vállamra omoló vörös hajfonatom.

Nagyot nyeltem. Megpróbáltam lecsillapítani dobogó szívemet, hogy gondolkozhassak. A Brannickokban és a vámpírokban az volt a közös vonás, hogy néhányan különleges képességekkel rendelkezünk. Paszkál úgy olvasott a gondolataimban, mint egy könyvben, én meg gyorsan gyógyultam, emberfeletti erővel rendelkeztem – ez alap volt a Brannickoknál – és messziről kiszagoltam a prodigiumokat. Különleges érzésem most azt súgta, hogy Paszkál jobbra indulhatott.

Egy lépést tettem abba az irányba. Érzékszerveim most sem csaptak be, de a logikám téves volt. Azt hittem, hogy Paszkál elbújik az ajtó mögött vagy megpróbál kimászni az ablakon, de arra véletlenül sem gondoltam, hogy teljes erővel nekem ront a sötétből.

Elterültünk a lépcsőfordulóban. A karó kirepült a kezemből. Megpróbáltam gyomron térdelni Paszkált, de most ő volt előnyben. Gyorsabb volt nálam, és felkészületlenül ért a támadása. Félreütötte a térdemet, aztán megragadta a hajamat és oldalra rántotta a fejem, hogy feltáruljon előtte a nyakam.

Rám mosolygott. Rózsaszín ajkai alól kivillantak tépőfogai, és szeme olyan sötét volt, mint az éjszaka. Az idióta neve és a buggyos, fehér inge ellenére is tökre úgy nézett ki, mint egy rémisztő pokolfajzat.

És amikor oldalt fordította a fejét, és megéreztem az éles fogakat a nyakam bőrébe mélyedni, felsikoltottam. Nem akartam így végezni. Nem szívhatta ki a vérem egy ostoba vámpír, aki ráadásul *Paszkálnak* nevezi magát.

Minden elszürkült előttem, és a testem hideg lett, olyan hideg, mint még soha életemben. Aztán a fejem fölött egy ezüst villanás, valami fényes réz csillanása, és most Paszkálon volt a sor, hogy felsikoltson.

Aztán legurult rólam. Remegő kézzel a nyakamhoz kaptam. Forró vér csorgott kihűlt bőrömön. Gyorsan pislogtam néhányat, hogy visszanyerjem a látásomat. Pókjárásban hátraiskoltam a szőnyegen, miközben láttam, hogy egy vörös hajú, fekete ruhás nő Paszkál mellére térdel, és egy fényes, ezüst amulettet nyom a vámpír arcához. Másik kezével hátranyúlt, és egy hegyes karót húzott ki a derékszíjából.

A karó lecsapott, mire olyan hang hallatszott, mint mikor kipukkan egy buborék, és a vámpírból a következő pillanatban nem maradt más, mint egy meglepően kicsi füstfelhő és egymaroknyi hamu.

Szédülő fejjel a nőre néztem, aki visszanezett rám.

Tisztában voltam vele, hogy lehetetlen, mégis megkérdeztem:

– Finn, te vagy az?!

De a nő, aki felém lépett, nem a nővérem volt.

– Jól vagy? – kérdezte az anyám.

A tenyeremet szorosabban szorítottam a nyakamon keletkezett lyukakra, és bólintottam.

– Igen. – A falnak támaszkodva feltápászkodtam, és végignéztem anyámon. Ő is Paszkál mellkasán ült, mégse ragadt rá a csillámpor. – Mi bajom lenne? – motyogtam. Aztán a szőnyeg rohamos gyorsasággal elindult felém, és anyám lába elé estem.

2. FEJEZET

A konyhánkban túl erős volt a fény, a fejem lüktetett és fáj tőle. Az sem segített, hogy az Itinerisen át jöttünk haza, ami a világ több pontjáról nyíló varázskapu-hálózat volt. De mint a legtöbb varázslattal kapcsolatos dolognak, ennek is volt hátulütője. Bár sokkal gyorsabb módja volt a közlekedésnek, a testet is jobban megterhelte. Nem túl egészséges dolog átpasszírozódni időn és téren.

Mivel az előttem gőzölgő főzet kihűlt már annyira, hogy ne égesse szét a számat, belekortyoltam. Olyan illata volt, mint a fenyőgyantának, de a fejem sajgását elmulasztotta. Anyám összeszorított szájjal ült velem szemben, és a kávésbögréjét forgatta.

– Ez egy fiatal vamp volt – mondta, és én szerettem volna elásni magam.

– Tudom – érintettem meg a nyakamon lévő lyukakat, amik anyám „teájának” köszönhetően kezdtek összezárulni, de még így is fájtak.

– Hogy jelenthetett problémát a számodra, Isolde? Ha tudtam volna, hogy nem boldogulsz velem, nem küldelek oda.

Kezemet az asztalra ejtettem.

– Nem jelentett problémát.

Anyám a nyakamon vöröslő harapásra nézett, és felhúzta a szemöldökét. Anya káprázatosan gyönyörű nő volt fiatalkorában, és határozott vonásainak köszönhetően ma is megfordultak utána az utcán a férfiak. Szeme ugyanolyan sötétzöld volt, mint Finley-é vagy az enyém. De olyan keménység égett benne, ami gyermekei tekintetét nem jellemezte.

– Úgy értem, elbántam volna vele, ha nem... ha nem jött volna a gondolatolvasással, és nem fúrta volna magát a fejembe – motyogtam.

– Akkor azonnal ki kellett volna csinálnod! – kapta fel a vizet anyám, és nem tudtam, mi fáj jobban: a harapás vagy a belém hasító büntudat. Anyám felsóhajtott, aztán lehajtotta a fejét, és megdörzsölte a szemét.

– Bocs, Iz, tudom, hogy te megtettél minden tőled telhetőt.

De ami tőled telik, az nem elég.

Anyá nem mondta ki ezeket a szavakat, de éreztem, ahogy ott lógnak a konyha levegőjében. Ezekben a napokban sok szó maradt kimondatlanul közöttünk. Legtöbbször Finley neve. A nővérem egy évvel ezelőtt eltűnt New Orleansban. Egy rutinmunkát kellett volna elvégeznie: le kellett volna csapnia egy fekete boszorkánykörre, akik a halandóknak gonosz bűbájokat árultak. Együtt mentünk, de az utolsó pillanatban úgy döntött, inkább várjam meg a kocsi-ban.

Még ma is látom magam előtt, ahogy az utcai lámpa fénykörében áll. Vörös haja úgy világított, hogy szinte hunyorognom kellett.

– Majd én elintézem, te csak olvass nyugodtan! – biccentett az ölemben fekvő könyvre. – Tudom, hogy mennyire kíváncsi vagy a

következő fejezetre. – Mosolygás közben gödröcskék jelentek meg az arcán.

Igaza volt. A könyv hősnőjét foglyul ejtették a kalózok, vagyis a legizgalmasabb részhez értem. Ráadásul egyszerű munkának tűnt. Finley olyan magabiztosan indult el a boszorkányok háza felé, hogy nem féltettem, legalábbis nem nagyon. Csak egy óra múlva kezdtem el aggódni. Meg akkor, amikor bementem a házba, és üresen találtam. Kén és füst szaga terjedt a levegőben, és Finley fegyvertartó öve a lestrapált kanapé előtt feküdt.

Anyával hat hónapig nyomoztunk utána. Hotelszobákban aludtunk, követtünk minden lehetséges nyomot, és elemeztük a Finley esetéhez hasonló ügyeket. De nem találtunk semmit. Finley egyszerűen... elpárolgott.

Aztán anyám egyszer csak pakolni kezdett.

– Hazamegyünk. A Brannickok szörnyekre vadásznak. Ez a dolgunk, folytatni kell a munkát. Finley is ezt szeretné.

Anyám akkor mondta ki utoljára a nővérem nevét.

Most meg itt ült velem szemben, és csak forgatta, forgatta, forgatta a bögréjét.

– A legjobb lesz, ha egy ideig segíték. Elkísérlek a küldetéseitekre, amíg meg nem erősödsz – mondta végül.

Finley tizennégy éves kora óta hajtott végre magányos akciókat. Én tizenhat voltam. És ez volt az első alkalom, hogy anya egyedül elengedett. Nem is sejtettem, hogy ez lesz az utolsó is.

Meglöktem a bögrémet.

– Elbírtam volna veled, anya! De a fejembe látott! Legközelebb majd jobban vigyázok! Most már nem fog készületlenül érni.

Anyám felemelte a fejét, és rám nézett.

– Mit látott? – kérdezte, de sejtette a választ.

Az asztalt karmolgatva válaszoltam:

– Egy másodpercre Finn jutott eszembe. A vamp meg... észrevette. Ez zökkenetett ki.

A tükörfiút nem említettem. Tudtam, hogy anyámnak Finley említése is elég lesz.

Tekintete a semmibe révedt.

– Értem – felelte mogorván, és a szék megcsikordult a padlón, ahogy hátralökte, amikor felállt. – Menj aludni! Majd holnap megbeszéljük, hogyan tovább!

Anyám szája szélét mély zárójelek keretezték. Amikor elsétált mögöttem, megérintette a fejemet.

– Örülök, hogy nem sérültél meg – búgta, aztán a hajamba túrt és kiment.

Megfogtam a bögrém, és meglögyböltem az alján maradt teát. Szerettem volna felmenni, lezuhanyozni és ágyba bújni.

De előbb még dolgom volt.

A házunk nem volt nagy durranás. Néhány szoba, egy kis konyha meg egy fürdőszoba, ami a hatvanas évek óta nem esett át felújításra. Pedig egykor ez volt a Brannick főhadiszállás. Amikor még voltak Brannickok. Mármint rajtunk kívül. Most csak egy fákkal körbevett épület volt, viszont akadt benne egy szoba, amilyennel nem sok ház dicsekedhetett.

A haditerem.

A neve hangzatosabb volt, mint maga a szoba. Ugyanis nem volt benne más néhány dobozon, egy tükrön meg egy kerek asztalon kívül. A tükörhöz mentem, lehúztam róla a leplet, és egy varázsló nézett vissza rám.

Torinnak hívták, és pár évvel idősebbnek látszott nálam. Tényleg idősebb volt, hiszen 1583-ban ragadt a tükörben, szóval tulajdonképpen úgy négyszáz éves lehetett.

– Isolde! – kiáltotta. – Minek köszönhetem a látogatást? – támaszkodott az asztalra Torin.

Mindig furcsa volt Torinnal találkozni. A tükörben úgy látszott, mintha az asztalon ülne, a Haditerem közepén. Pedig a valóságban üres volt az asztal. Hiába ismertem Torint gyerekkorom óta, azon kaptam magam, hogy még most is a hátam mögé pillantgatok, hogy tényleg ott ül-e.

A gondolattól megint megsajdult a fejem. Torin a maga korában egy különösen erős sötét varázslónak számított, és senki sem tudta, milyen varázsigé juttatta a tükörbe. Egy biztos: az egyik ősöm, Avis Brannick talált rá és vette gondjaiba.

Persze, ezt nem merő önzetlenségből tette, hanem mert Torin a jövőbe látott. Az évek során jó pár Brannicknak könnyítette meg a dolgát jóslataival. Könnyebb úgy szembenézni egy boszorkánnyal vagy egy tündérrel, ha tudod, mire számíthatsz. De én nem jóslatni jöttem.

Felkuporodtam az asztalra, és államat a kezembe tettem.

– Ma megharapott egy vámpír – közöltem.

Torin összehúzott szemmel előrehajolt.

– Valóban? – látta meg a sebhelyet a nyakamon. – Milyen kifejezést is szoktál használni?

– Szívás – mondtam a szememet forgatva, és önkéntelenül elmosolyodtam.

Torin bólintott.

– Most szó szerint ez történt. – Megpróbálta tükrözni a testtartásomat, alakja pirosas folt volt a homályban. Szőke, kócos haja a

homlokába hullt, és mosolygás közben látni lehetett, hogy a fogsora is ugyanilyen kócos. – Mondd el az egészet!

Elmondtam. Ugyanúgy, ahogy szoktam, mióta elég idős lettem ahhoz, hogy anyámat és Finley-t elkísérjem a küldetéseikre. Megnyugtató volt Torinnak mesélni, mert tudtam, hogy a füle nincs kihagyva az akcióim hibáira. Nem hányja a szememre, hogy jobbra kellett volna mennem, amikor balra mentem.

Anyámmal ellentétben Torin nem homlokráncolva hallgatott végig. Nevetett, amikor leírtam Paszkál búvóhelyét, undorodó arcot vágott, amikor a csillámporról beszéltem, és felhúzta szemöldökét, amikor odáig jutottam a történetben, hogy Paszkál után eredtem a lépcsőn.

– De szerencsére jól vagy, és legközelebb folytathatod a harcot – mondta végül.

Felsőhajtottam, és összefont copfom végét kezdtem babrálni az arcom előtt.

– Igen, de ha anyám nem lép közbe... Úgy gondolja, hogy nem mehetek magányos akciókra. Pedig nem kéne féltenie. Igaz, hogy most kicsúsztak a kezemből a dolgok, de ha egy kicsit jobban bízná bennem...

– Ha teljesen megbízott volna benned, akkor nem követett volna, ami azt is jelenti, hogy nem léphetett volna közbe – vont vállat Torin. – Te pedig, drága Isolde-om, elvéreztél volna egy, ha jól sejtem, rendkívül ízléstelen szőnyegen, vagy hozzámehtél volna egy vámpírhoz. Egyik sors sem tetszett volna neked, és nekem sem – húzta össze résnyire a szemét.

A szavaitól megsajdult a szívem, de megpróbáltam nem venni róla tudomást. Torin az életem része volt. Mióta is? Mióta csak az eszemet tudom. Amikor anya és Finley küldetésen voltak, ő volt az

egyetlen társaságom. És Finley eltűnése után ő volt az egyetlen, akivel beszélhettem a nővéremről. Azért is zavart annyira az a gyanú, amit Paszkál kiolvasott a fejből.

– Anyád csak aggódik érted – rántott vissza a gondolataimból Torin. – Az egyik lányát már elvesztette. Teljesen érthető, hogy nem akarja a másikat is.

– Tudom – öntött el a büntudat. – Ha ma este meghalok, mert egy vámpír a gondolataimban olvasott, anyám kikészült volna...

Lehúztam a gumit a copfom végéről, és elkezdtem kibontani a fonatot. A hajszálaimról vámpírhamu szállt fel. Ezek szerint közelebb voltam Paszkálhoz, mint gondoltam. Fintorogtam, aztán leugrottam az asztalról.

– Zuhany, szunya. Kösz a beszélgetést!

Torin elegánsan intett a kezével, és hátracsúszott csuklójáról a csipkemandzsetta.

– Bármikor, Isolde!

Elindultam, de a küszöbről még visszafordultam.

– Torin... – kezdtem bizonytalanul, aztán végül vettem egy mély lélegzetet, és hadarva hozzátettem: – Egészen biztosan semmit sem tudsz Finn eltűnéséről?

Feltettem már ezt a kérdést azon az éjjelen is, amikor Finley eltűnt. A derékszíját leszámítva Finley-nek nyoma sem volt a boszorkányok szállásán. De volt ott egy nagy tükör is, vastag fakerettel, amiről kerubok vigyorogtak rám. És a tükör mintha világitott volna, de lehet, hogy csak optikai csalódás volt az egész.

De azon az éjszakán annyira kikészültem, annyira össze voltam zavarodva, és annyira bánatos voltam, hogy igazán nem lehettem biztos benne, mit is láttam.

Torin közelebb lépett az üveghez, és meglepően kedves hangon így válaszolt:

– Nem, Isolde. Nem tudok róla semmit.

– Értem – simítottam hátra a hajam, aztán vettem egy nagy levegőt, és lekapcsoltam a villanyt.

A sötétben Torin így folytatta:

– Finley különben sem érdekelt soha. Nem ő az a Brannick, aki kiszabadít, ugyebár.

Összeszorult torkomon át meglepő, hogy egyáltalán hang jött ki.

– Arról szó sem lehet, Torin. Lehet, hogy kedvesebb vagyok hozzád, mint anya vagy Finn, de te még az *unokáimmal* is abból a tükörből fogsz társalogni – feleltem.

Torin felkacagott.

– Én látom a jövőt. Te leszel az, aki kiszabadít az üvegbörtönből. Most menj, mosd le a hajadról a vámpírhamut, aztán pihenj! Holnap rád és Aislinnre nagy utazás vár!

– Hová megyünk? Mit láttál? – kérdeztem, de nem érkezett válasz.

3. FEJEZET

A nyám másnap reggel a konyhában várt, és rosszállóan nézett a topomra meg a pizsamanadrágomra.

– Öltözz fel! – mutatott a lépcsőre. – Öt perc múlva indulunk!

– Indulunk? – dörgöltem ki az álmat a szememből. Torinnak ezek szerint igaza volt. Az órára néztem: néhány perccel múlt hat. – Hová megyünk?

De anya csak ennyit mondott:

– Már csak négy perced maradt!

A szobában, amin a nővéremmel osztoztunk, nem sok bútor volt. Egy emeletes ágy (Finley aludt felül), egy asztal meg egy szekrény. A fiókokban még ott lapultak Finn ruhái. Gondolkozás nélkül kikaptam az egyik pólóját – egy feketét –, és a topra húztam. A pizsamanadrágot farmerre cseréltem (a sajátomra, mert Finley magasabb volt nálam), és a lábamra kopott bakancsot húztam. Miközben lekokogtam a lépcsőn, befontam a hajam. Reméltem, hogy nem kell kisestélyibe öltözni oda, ahová megyünk.

Anyám a bejárati ajtó előtt várt. Amikor kiléptem a házból, egy szót sem szólt, csak a környező fák felé biccentett. Réges-régen még

minden Brannick itt élt, ezen a világtól távol eső helyen, Észak-Tennessee erdősegeiben. A házat különféle épületek és edzőpályák vették körül. Több száz ember is elfért volna itt. De én soha nem láttam úgy ezt a helyet, hogy tele lett volna emberekkel. Mióta az eszemet tudom, csak három Brannick élt a világon: anya, Finley és én.

Az erdő madaraktól volt hangos, és a lábunk alatt hangosan reccsogtak az ágak. Mivel anyám sem szólalt meg, hát én is hallgattam, inkább nem kérdeztem semmit.

Nagyjából egy kilométer múlva megérkeztünk az Itinerishez, ami az emberek számára – nem mintha túl sokan járkáltak volna erre – csak egy nyílásnak látszott az ágak között. Addig nem vették volna észre, amíg bele nem lépnek. Ami egyenesen végzetes lett volna számukra, hiszen az emberi szervezet nem bírta volna ki. Mi is csak azért éltük túl, mert maradt némi varázslat a vérünkben.

Anya a kezét nyújtotta. Megfogtam, aztán átbújtunk az ágak alatt az Itinerisbe.

A legfurcsább az Itineris-utazásban az, amit közben érzel. Nem érzed úgy, mintha mozognál, nem süvít a füled mellett a szél, hanem olyan, mintha az egész univerzum súlya rád nehezedne, és palacsintává akarna lapítani.

A következő pillanatban egy úton álltunk. Vagyis anyám állt, mert én térdelve levegő után kapkodtam. Az Itineris mindig megviselt.

Anyám felsegített, de ennél több segítséget nem kaptam tőle, mert amint feltápáskodtam, elindult az úton.

– Hol vagyunk? – tudakoltam.

– Alabamában – hangzott a válasz.

Ennél közelebbit nem tudtam meg anyától a hollétünket illetően, de a homokból és a levegő sós leheletéből arra következtettem, hogy

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

valahol a tengerpart közelében lehetünk. Hamarosan ráfordultunk egy kagylókkal felszórt mellékútra. A nagy csendben hangosan ropogtak lábunk alatt a mészházak.

Az út földszintes házban végződött, ami egy kicsit hasonlított a miénkre. Régi terepjáró parkolt előtte, és a tornácán szélcsengők csilingeltek.

A szúnyoghálós ajtó kinyílt, és egy nő lépett ki rajta. Hunyorogva figyelt bennünket. Egy tiszessé lehetett idősebb anyámnál, és deresező szőke haját kontyba kötve hordta.

Fekete topot viselt, amiből csupaszon meredt elő fehér és petyhüdt karja. Nyakáról tucatnyi medál és lánc lógott. Jobb kezében kávéscsészét tartott.

– Te vagy az, Ash? – kérdezte hunyorogva.

– Szia, Maya! – köszönt anyám, aztán rám mutatott. – Bemehe-tünk Izzyvel?

Maya mintha akkor vett volna észre először. Intettem, és vékony hangon köszöntem.

Maya nem viszonzta a köszönésemet. Sóhajtva sarkon fordult, és így szólt:

– Túl korán van a Brannickokhoz!

Sarkammal kis gödröt rugdostam a kagylókba.

– Ez azt jelenti, hogy nem enged be?

Anyám mosolya meglepett.

– Nem. Ha Maya nem akarna itt látni bennünket, azt határozot-tan a tudomásunkra adta volna.

– Ki ez a nő? – kérdeztem, de nem kaptam választ. Anyám fel-ment a lépcsőn, és belépett az ajtón. Némi habozás után követtem.